

Teza: wolność wypowiedzi.

Sąd I instancji dopuścił się rażącego uchybienia przy konstruowaniu orzeczenia wobec obwinionego, pomijając w dyspozytywnej części orzeczenia część znamion przewinienia dyscyplinarnego określonego art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Sąd Najwyższy wskazywał, że radca prawny wykonując czynności zawodowe, może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać granic wyznaczonych w tym przepisie. Tym samym wypowiedzi radcy prawnego zawarte w pismach formułowanych w imieniu klienta nie mogą stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej, jeżeli pozostają w granicach prawa i rzeczowej potrzeby ocenianej w kontekście całokształtu sprawy.

Sygn. akt WO-92/19

Warszawa, 12 grudnia 2019r.

ORZECZENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD - Robert Staszewski

Sędziowie: SWSD - Anna Maria Kozłowska – sprawozdawca, SWSD - Janina Kruszewska

Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Anny Kończyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2019r. sprawy radcy prawnego W. B.

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz. U. 2018.2115 t.j.) w z art.6, art. 9, art. 12 ust. 1 i 3, art. 15 ust. 1, art. 38 ust. 1,3, 4 i 5 oraz art. 62 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

z powodu odwołania Obwinionego radcy prawnego W. B. od Orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 20 lutego 2019r. w sprawie o sygn. akt OSD - 25/19

orzeka:

I.

w pkt I zaskarżonego orzeczenia:

1.

zmienia pkt a) i pkt b) zaskarżonego orzeczenia i w tym zakresie uniewinnia

obwinionego od zarzucanych mu czynów,

2.

zmienia pkt II zaskarżonego orzeczenia i na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radach

prawnych (tj.: Dz. U. z 2018. 2115) wymierza obwinionemu W. B. karę łączną zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 (jednego) roku i zakaz wykonywania patronatu na 5 (pięć) lat.

II.

zmienia pkt III zaskarżonego orzeczenia i zasądza od obwinionego W.

B. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu kwotę 1.500zł (jeden tysiąc pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym OIRP w Poznaniu,

III.

koszty postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu w kwocie 1.000 zł (jeden tysiąc) ponosi Okręgowa Izba Radców Prawnych w Poznaniu,

IV.

utrzymuje w mocy orzeczenie w pozostałej części,

V.

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądza od obwinionego radcy prawnego W. B. na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym KIRP w Warszawie w zryczałtowanej wysokości 720 zł (siedemset dwadzieścia).

VI.

kosztami postępowania w wysokości 480 zł (czteryście osiemdziesiąt) obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu (zwany również dalej OSD lub Sąd I Instancji) Orzeczeniem z dnia 20 lutego 2019r. uznał obwinionego radcę prawnego W. B. winnego tego, że:

1. Będąc pełnomocnikiem pozwanych w procesie toczonym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017r. będącym odpowiedzią pozwanych na pozew użył zwrotów, które stanowiły naruszenie dobrego imienia skarżących, obrażały je, określały je jako niepoczytalne: „To właśnie na skutek podjudzania matki do konfliktów z ojcem, powódka przez pełnomocniczkę wszczęła proces rozwodowy, który zakończył się wyrokiem SO w Bydgoszczy z 19.06.17 r., sygn. akt XC 914/17. SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki, czyli tak naprawdę na skutek jej niecnym działań, do których podjudzali ją Kubiakowie”. „Nie posądzają, że matka straciła rozum, ale nie mają wątpliwości, że zmieniła się nie do poznania na skutek prania jej mózgu przez K.”, „przesądzająca będzie intencja pozwanych przeprowadzenia go tylko i wyłącznie dla dobra powódki, aby uchronić ją przed dalszą destrukcją osobowości na skutek dalszego zamieszkiwania u T. K.”, „Powódka w latach 2016-17 zachowywała się tak dziwnie i tak inaczej, jak nigdy wcześniej, że można mieć wątpliwości nawet co do jej pełnej poczytalności, na skutek przeżywanych przez nią emocji, wywoływanych podjudzaniem jej przez K.”, „Dlatego wnoszę też o zobowiązanie biegłych psychiatrów, aby ocenili jaki wpływ na psychikę powódki ma nieustanne podjudzanie jej przez K. przeciwko byłemu mężowi i pozostałym dzieciom oraz wskazali, czy konieczna jest zmiana miejsca zamieszkania powódki, aby uwolnić ją od toksycznego prania mózgu?”; tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 12 ust. 1 i

3, art. 38 ust. 1,4 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

Będąc pełnomocnikiem pozwanych w procesie toczonym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017 r. będącym odpowiedzią pozwanych na wniosek o zabezpieczenie użył zwrotu zarzucając kłamstwo skarżącej: „Kłamstwem jest zarzut o niemożności odebrania swoich rzeczy ze wspólnego z mężem mieszkania, gdyż nigdy nie zwracała się do niego o wydanie czegokolwiek”

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust. 1,4 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

2.

Będąc pełnomocnikiem pozwanych w procesie toczonym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia

r. będącym odpowiedzią pozwanych na pozew użył stwierdzenia, które nie odpowiadało prawdzie - SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki: To właśnie na skutek podjudzania matki do konfliktów z ojcem, powódka przez pełnomocniczkę wszczęła proces rozwodowy, który zakończył się wyrokiem SO w Bydgoszczy z 19.06.2017 r. sygn. akt XC 914/17. SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki, czyli tak naprawdę na skutek jej niecných działań, do których podjudzali ją K..

09.11.2017

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 12 ust. 1, art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

3.

Będąc pełnomocnikiem pozwanych w procesie toczonym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017r. będącym odpowiedzią pozwanych na wniosek o zabezpieczenie, w którym to piśmie druga strona pisma została sporządzona na już wydrukowanym innym piśmie i zawierała informację dotyczącą innego klienta i innej sprawy sądowej w tym numer jego konta i ta treść została przekreślona i opatrzona podpisem „pomyłka” tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 9, art. 12 ust. 1, art. 15 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

4.

W ramach prowadzonego przed Rzecznikiem Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu pod sygn. akt R.D. 81/2018/3 niniejszego postępowania dyscyplinarnego ze skargi I. N. i T. K. radca prawny wezwany pismem z dnia 20 czerwca 2018 r. (odebrany w dniu 25 czerwca 2018 roku) do ustosunkowania się do zarzutów zawartych w piśmie skarżących z 27 lutego 2018 roku i złożenia wyjaśnień nie złożył wyjaśnień ani też nie usprawiedliwił braku złożenia wyjaśnień; tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.) w zw. z art. 62, Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu obecnie obowiązującym) czyli od 3 lipca 2018 roku do dnia 4 października 2018 roku w sposób

zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego radcę prawnego W. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych opisanych wyżej w punktach 1 do 5 i orzekł:

a)

za przewinienie opisane w punkcie 1 na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 i ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) wymierzył obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 (jednego) roku oraz orzekł zakaz wykonywania patronatu na 5 (pięć) lat;

b)

za przewinienie opisane w punkcie 2 na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) wymierzył obwinionemu karę nagany;

c)

za przewinienia opisane w punkcie 3 na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 i ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2193 z późn. zm.) wymierzył obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 (jednego) roku oraz orzekł zakaz wykonywania patronatu na 5 (pięć) lat;

d)

za przewinienia opisane w punkcie 4 na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 i ust. 2b ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) wymierzył obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 (jednego) roku oraz orzekł zakaz wykonywania patronatu na 5 (pięć) lat;

e)

za przewinienie opisane w punkcie 5 na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2193 z późn. zm.) wymierzył obwinionemu karę upomnienia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny

II.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) wymierzył obwinionemu W. B. karę łączną zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 1 (jednego) roku i zakaz wykonywania patronatu na 5 (pięć) lat oraz karę łączną nagany.

III.

Na podstawie art. 70⁶ ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U.

z 2018 r., poz. 2193 z późn. zm.) i na podstawie uchwały nr 86/DC/2015 KRRP z dnia 20 marca 2015r., w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążył radcę prawnego W. B. kosztami postępowania dyscyplinarnego i zasądził od niego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu kwotę 2.500,00 zł (dwa tysiące pięćset złotych 00/100).

Postępowanie, które doprowadziło do ukarania obwinionego wszczął Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Poznaniu wobec obwinionego W. B. na skutek skargi na radcę prawnego W. B. z dnia 27.02.2018r. wniesionej przez pokrzywdzone I. N. i T. K. .

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Poznaniu ustalił, że obwiniony świadczy pomoc prawną w ramach Kancelarii Radcy Prawnego W. B.. W postępowaniu toczącym się z powództwa I. N. przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią pod sygn. akt III RC 191/17 Obwiniony reprezentował L. G., B. K. i K. N..

Obwiniony w procesie toczącym się przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17, w piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2017 r. stanowiącym odpowiedź pozwanych na pozew użył następujących zwrotów: „To właśnie na skutek podjudzania matki do konfliktów z ojcem, powódka przez pełnomocniczkę wszczęła proces rozwodowy, który zakończył się wyrokiem SO w Bydgoszczy z 19 czerwca 2017 r., sygn. akt XC 914/17. SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki, czyli tak naprawdę na skutek jej niecnych działań, do których podjudzali ją K.”, „Nie posądzają, że matka straciła rozum, ale nie mają wątpliwości, że zmieniła się nie do poznania na skutek prania jej mózgu przez K.”, „przesądzająca będzie intencja pozwanych przeprowadzenia go tylko i wyłącznie dla dobra powódki, aby uchronić ją przed dalszą destrukcją osobowości na skutek dalszego zamieszkiwania u T. K.”, „Powódka w latach 2016-17 zachowywała się tak dziwnie i tak inaczej jak nigdy wcześniej, że można mieć wątpliwości nawet co do jej pełnej poczytalności, na skutek przeżywanych przez nią emocji, wywoływanych podjudzaniem jej przez K.”, „Dlatego wnoszę też o zobowiązanie biegłych psychiatrów, aby ocenili jaki wpływ na psychikę powódki ma nieustanne podjudzanie jej przez K. przeciwko byłemu mężowi i pozostałym dzieciom oraz wskazali, czy konieczna jest zmiana miejsca zamieszkania powódki, aby uwolnić ją od toksycznego prania mózgu?” (Pismo procesowe Obwinionego do Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191 /17 z dnia 9 listopada 2017 r., stanowiące odpowiedź pozwanych na pozew k.4).

Obwiniony w procesie toczącym się przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2017 r. będącym odpowiedzią pozwanych na wniosek o zabezpieczenie użył następującego zwrotu: „Kłamstwem jest zarzut o niemożności odebrania swoich rzeczy ze wspólnego z mężem mieszkania, gdyż nigdy nie zwracała się do niego o wydanie czegokolwiek.” (Pismo procesowe Obwinionego do Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 z dnia 9 listopada 2017 r., stanowiące odpowiedź pozwanych na wniosek o zabezpieczenie k. 5). Obwiniony w procesie toczącym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2017 r. będącym odpowiedzią pozwanych na pozew użył, stwierdzenia, które nie odpowiadało prawdzie, a mianowicie, iż Sąd Okręgowy w Bydgoszczy rozwiązał małżeństwo powódki z wyłącznej winy powódki: „To właśnie na skutek podjudzania matki do konfliktów z ojcem, powódka przez pełnomocniczkę wszczęła proces rozwodowy, który zakończył się wyrokiem SO w Bydgoszczy z 19.06.2017 r. sygn. akt XC 914/17. SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki, czyli tak naprawdę na skutek jej niecnych działań, do których podjudzali ją K.”

(Pismo procesowe Obwinionego do Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 z dnia 09 listopada 2017 r., stanowiące odpowiedź pozwanych na pozew k. 4).

W procesie toczącym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 Obwiniony sporządził pismo procesowe z dnia 9 listopada 2017 r. stanowiące odpowiedź pozwanych na wniosek o zabezpieczenie, w którym to piśmie druga strona pisma została sporządzona na już wydrukowanym innym piśmie i zawierała informację dotyczącą innego klienta i innej sprawy sądowej w tym numer jego konta i ta treść została przekreślona i opatrzona podpisem „pomyłka”. (Pismo procesowe Obwinionego do Sądu Rejonowego w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 z dnia 09 listopada 2017 r., stanowiące odpowiedź pozwanych na wniosek o zabezpieczenie k. 5). Obwiniony w ramach prowadzonego przed Rzecznikiem Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu pod sygn. akt R.D. 81/2018/3 niniejszego postępowania dyscyplinarnego ze skargi I. N. i T. K. radca prawny wezwany pismem z dnia 20 czerwca 2018 r. (odebrany w dniu 25 czerwca 2018 r.) do ustosunkowania

się do zarzutów zawartych w piśmie skarżących z 27 lutego 2018 r. i złożenia wyjaśnień, nie złożył wyjaśnień ani też nie usprawiedliwił braku złożenia wyjaśnień (k. 10-11.)

Obwiniony zaskarżył Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu z dnia 20 lutego 2019 r. w całości i zarzucił mu:

1.

błędne zebranie materiału dowodowego w i jeszcze błędniejszą jego ocenę, która spowodowała sprzeczność ustaleń SR z rzeczywistym przebiegiem zdarzeń, co dało w konsekwencji błędne wnioski i niesłuszne orzeczenie.

2.

rażące naruszenie reguł dowodowych, polegające na rażącym przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i oparcie zaskarżonego orzeczenia jedynie na ocennych wrażeniach własnych i Zastępcy RD.

3.

bezkrytyczne i dowolne dokonanie ustaleń faktycznych jedynie na podstawie wniosku o ukaranie i pism Prezesa SR w Nakle.

4.

nierówne potraktowanie stron procesu, tj. dowolne i bezkrytyczne przyjęcie wszystkiego, co napisał Zastępca RD we wniosku o ukaranie, lecz co jeszcze gorsze bezkrytyczne pominięcie wniosków dowodowych obwinionego, czyli pozbawienie go możliwości obrony.

5.

naruszenie prawa procesowego, dowolne wydanie orzeczenia bez dowodów, a jedynie na podstawie ocennych wrażeń własnych i Zastępcy, polegające na bezpodstawnym uznaniu, że te wrażenia wystarczą, mimo niedostatecznie wyjaśnionych okoliczności faktycznych.

Wskazując na powyższe, obwiniony wniósł o:

1.

zmianę zaskarżonego orzeczenia i uznanie obwinionego niewinnym,

2.

ewentualnie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

3.

nieobciążanie obwinionego żadnymi kosztami postępowania

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Zgodnie z art. 433 § 1 K.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455. Z powyższego przepisu wynika, że Sąd Odwoławczy rozpoznaje sprawę

w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o ile ustawa to przewiduje. Takie rozszerzenie umożliwia między innymi art. 440 k.p.k.

Na mocy tego przepisu „Jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów zmianie na korzyść oskarżonego albo w sytuacji określonej w art. 437 § 2 zdanie drugie uchyleniu.”

Komentowany przepis stanowi podstawę orzekania niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że przepis art. 440 k.p.k. ma zastosowanie w przypadku naruszenia przez Sąd I Instancji art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.

„1. Nie jest możliwe uchylenie orzeczenia na niekorzyść oskarżonego, jeżeli jego utrzymanie w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 440 in fine k.p.k.), w innych wypadkach niż w sytuacjach określonych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 § 1 i 3 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 in fine k.p.k.).

2. Brak w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) jakiegokolwiek znamienia ustawowego typu czynu zabronionego skutkuje niemożnością przypisania odpowiedzialności karnej za ten czyn (art. 1 § 1 k.k. i art. 115 § 1 k.k.)” patrz Wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2017 r. OSNKW 2017/9/51.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu Orzeczeniem z dnia 20 lutego 2019r. w 2 pierwszych przewinieniach dyscyplinarnych w pkt. 1. i w pkt. 2. uznał obwinionego radcę prawnego W. B. za winnego tego, że:

1. Będąc pełnomocnikiem pozwanych w procesie toczonym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017r. będącym odpowiedzią pozwanych na pozew użył zwrotów, które stanowiły naruszenie dobrego imienia skarżących, obrażały je, określały je jako niepoczytalne: „To właśnie na skutek podjudzania matki do konfliktów z ojcem, powódka przez pełnomocniczkę wszczęła proces rozwodowy, który zakończył się wyrokiem SO w Bydgoszczy z 19.06.17 r.,

sygn. akt XC 914/17. SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki, czyli taki naprawdę na skutek jej niecných działań, do których podjudzali ją K.”, „Nie posądzają, że matka straciła rozum, ale nie mają wątpliwości, że zmieniła się nie do poznania na skutek prania jej mózgu przez K.”, „przesądzająca będzie intencja pozwanych przeprowadzenia go tylko i wyłącznie dla dobra powódki, aby uchronić ją przed dalszą destrukcją osobowości na skutek dalszego zamieszkiwania u T. K.”, „Powódka w latach 2016-17 zachowywała się tak dziwnie i tak inaczej, jak nigdy wcześniej, że można mieć wątpliwości nawet co do jej pełnej poczytalności, na skutek przeżywanych przez nią emocji, wywoływanych podjudzaniem jej przez K.”, „Dlatego wnoszę też o zobowiązanie biegłych psychiatrów, aby ocenili jaki wpływ⁷ na psychikę powódki ma nieustanne podjudzanie jej przez (...) przeciwko byłemu mężowi i pozostałym dzieciom oraz wskazali, konieczna jest zmiana miejsca zamieszkania powódki, aby uwolnić ją od toksycznego prania mózgu?”;

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust. 1, 4 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

2. Będąc pełnomocnikiem pozwanych w procesie toczonym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017 r. będącym odpowiedzią pozwanych na wniosek o zabezpieczenie użył zwrotu zarzucając kłamstwo skarżącej: „Kłamstwem jest zarzut o niemożności odebrania swoich rzeczy ze wspólnego z mężem mieszkania, gdyż nigdy nie zwracała się do niego o wydanie czegokolwiek”

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust. 1, 4 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej.

Sąd I Instancji jako kwalifikację prawną w/w przewinień dyscyplinarnych wskazał art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 12 ust. 1 i 3, art. 38 ust. 1, 4 i 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W myśl art. 64 ust. 1. ustawy o radcach prawnych „7. Radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.”

Zgodnie zaś z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych „7. Radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą.”

Sąd Najwyższy wielokrotnie dokonywał wykładni art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Sąd Najwyższy wskazywał, że treść tego przepisu przesądza, o tym że wykonując czynności zawodowe, w szczególności sporządzając określone pisma w imieniu klienta, radca prawny może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać granic wyznaczonych w tym przepisie. Tym samym wypowiedzi radcy prawnego zawarte w pismach formułowanych w imieniu klienta nie mogą stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej, jeżeli pozostają w granicach prawa i rzeczowej potrzeby ocenianej w kontekście całokształtu sprawy, w której czynność ta była podejmowana.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że opis czynu zawarty w orzeczeniu przypisującym radcy prawnemu winę musi odpowiadać kompletnie znamion przewinienia dyscyplinarnego mając na uwadze treść art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, (zob. post. SN z 26 października 2016 r., II KK 273/16). Jeżeli zatem wypowiedź radcy prawnego w piśmie sporządzonym w ramach wykonywania czynności zawodowych, nie naruszająca prawa, ma prowadzić do jego odpowiedzialności dyscyplinarnej, to w opisie czynu - w myśl art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2014 r., który stanowi powtórzenie przepisu ustawy - powinno znaleźć się stwierdzenie o przekroczeniu granic "rzeczowej potrzeby".

Sąd Najwyższy w Wyroku z dnia 17 maja 2017 r. sygn. akt SDI 12/17 stwierdził:

„Wyrażenie opinii, że w części medycznej składu orzekającego wystąpił "brak zdolności do logicznego rozumowania" i że część kompletu orzekającego "nie przeczytała ze zrozumieniem akt postępowania", nie upoważnia do zakwalifikowania zacytowanych zwrotów jako deliktu dyscyplinarnego.”

Takie stanowisko zajął też Sąd Najwyższy w wyroku z 27 września 2012 r., sygn. akt SDI 24/12, i w Wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2018 r. sygn. akt SDI 10/18.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny z urzędu więc na podstawie art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 74¹ zwraca uwagę na rażącą niesprawiedliwość zaskarżonego orzeczenia OSD.

W niniejszej sprawie w zakresie 2 pierwszych przewinień dyscyplinarnych w pkt. 1 i pkt.2 orzeczenia, opisy czynów zawartych w orzeczeniu przypisujących obwinionemu radcy prawnemu W. B., winę nie odpowiadają kompletnie znamion przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 11 ustawy o radcach prawnych i art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Brak w nich zapisu, że obwiniony swoimi wypowiedziami zawartymi w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017r. będącym odpowiedzią pozwanych na pozew i w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017r. będącym odpowiedzią pozwanych na wniosek o zabezpieczenie w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17, przekroczył granice rzeczowej potrzeby.

OSD nie przypisując obwinionemu radcy prawnemu W. B. w dyspozytywnej części orzeczenia w zakresie 2 pierwszych przewinień dyscyplinarnych przekroczenia granic "rzeczowej potrzeby" z art. 11 § 1 ustawy o radcach prawnych, dopuścił się obrazy przepisów art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., która to obraza miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Na marginesie dodać należy, że to znamię, jakże istotne z punktu widzenia odpowiedzialności dyscyplinarnej za przewinienie dyscyplinarne z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych zostało również pominięte w opisie czynu zarzuconego w toku dochodzenia prowadzonego przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego wobec obwinionego W. B..

Abstrahując bowiem od poprawności w tym względzie ustaleń faktycznych, przytoczonych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, Sąd I instancji dopuścił się rażącego uchybienia przy konstruowaniu orzeczenia wobec obwinionego W. B. pomijając w dyspozytywnej części orzeczenia w pkt 1 i w pkt 2 część znamion przewinienia dyscyplinarnego określonego art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i art. 38 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zgodnie z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wyrok skazujący (orzeczenie) powinien zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela stanowisko Sądu I Instancji, że użyte pod adresem pokrzywdzonych przez Obwinionego w piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2017 r. będącym odpowiedzią pozwanych na pozew oraz w piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2017 r. będącym odpowiedzią pozwanych na wniosek o zabezpieczenie zwroty przekraczają granice taktu, są dalece niestosowne i niemerytoryczne oraz, że Obwiniony Swoje stanowisko procesowe przedstawił w obraźliwy i prymitywny sposób, który uwłacza godności zawodu radcy prawnego. W przekonaniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przytoczone na wstępie fragmenty pisma obwinionego były obrażające, stanowiły naruszenie dobrego imienia skarżących pokrzywdzonych.

Jednakże z uwagi na braki wskazane w zakresie opisu czynów nie upoważniało do zakwalifikowania zacytowanych wypowiedzi w pismach procesowych z 9.11.2017r. jako przewinienia dyscyplinarnego.

Przepis art. 440 k.p.k. ma zastosowanie także wtedy, gdy wprowadzie finalne orzeczenie sądu pierwszej instancji jest trafne, odpowiada prawdzie materialnej, ale jest obarczone poważnymi uchybieniami procesowymi. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z taką sytuacją, że Sąd I Instancji przypisał obwinionemu popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, ale dokonując jego opisu w orzeczeniu (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych), pominął okoliczność stanowiącą ustawowe znamię czynu zabronionego, choć okoliczność tę ustalił, co wynika z uzasadnienia orzeczenia.

Problem jednak w tym, że uzasadnienie orzeczenia nie może zastąpić samego orzeczenia, bowiem jest to dokument o charakterze sprawozdawczym, który jedynie ma za zadanie wyjaśnienie wszystkich rozstrzygnięć zawartych w orzeczeniu.

Z uwagi na to, że odwołanie zostało wniesione wyłącznie na korzyść obwinionego W. B., a przepis art. 434 § 1 k.p.k. nie pozwala Sądowi Odwoławczemu na uzupełnienie opisu czynu o brakujące znamię, bowiem byłaby to niewątpliwie zmiana na niekorzyść obwinionego, jak również w grę nie wchodzi uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, bowiem również przepis art. 443 k.p.k. nie pozwala takiemu Sądowi wydać orzeczenia dla obwinionego surowszego, niż uchylone, to Wyższy Sąd Dyscyplinarny z urzędu na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie i uniewinnił obwinionego W. B. od popełnienia zarzuconego mu czynu z art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego patrz Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 r. VKK 372/16

„W sytuacji, gdy wyrok sądu pierwszej instancji nie został zaskarżony na niekorzyść, to sąd odwoławczy stwierdzając brak w opisie czynu znamienia ustawowego nie mógł utrzymać zaskarżonego wyroku w mocy, a jedynym orzeczeniem

winno być zmiana wyroku i uniewinnienie oskarżonego do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów. Jest jasne, że przy wniesieniu apelacji wyłącznie na korzyść, sąd odwoławczy nie mógł uzupełnić opisu czynu o brakujący opis, który byłby równoznaczny z pominiętym znamieniem; byłoby to bowiem naruszenie przepisu art. 434 § 1 k.p.k.”

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znajdując natomiast innych podstaw do uwzględnienia odwołania, których zarzuty mają charakter typowo polemiczny z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, w tym podstaw branych pod uwagę z urzędu do zmiany lub uchylenia zaskarżonego orzeczenia, w oparciu o art. 437 §1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych utrzymał orzeczenie w mocy w pozostałej części.

Obwiniony sformułował w odwołaniu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych prowadzący do ustalenia błędnego stanu faktycznego podnosząc, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia jego winy i przyjęcie popełnienia zarzucanych przewinień dyscyplinarnych.

Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia może się okazać trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w odwołaniu zdoła wykazać sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje ustalenia OSD w zakresie pkt 3-5 orzeczenia za prawidłowe i przyjmuje je za własne. Stwierdzić trzeba, że ustalenia te są wynikiem prawidłowej oceny dowodów, zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k. i nie doszło do jego naruszenia. OSD nie brakło doświadczenia życiowego przy ocenie zaistniałych zdarzeń.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny analizując sprawę nie stwierdził wystąpienia w/w przesłanek w zakresie pkt. 3-5 zaskarżonego orzeczenia. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i słusznie wskazał, że istotne okoliczności w sprawie zostały ustalone na podstawie dokumentów. OSD dał wiarę w/w dowodom.

Odnosnie przewinienia dyscyplinarnego określonego w pkt. 3 orzeczenia Sąd I instancji oceniając przeprowadzone dowody (dowód: dokumenty k. 4) zgodnie z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania właściwie ustalił, że obwiniony będąc pełnomocnikiem pozwanych w procesie toczonym przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017r. będącym odpowiedzią pozwanych na pozew użył stwierdzenia, które nie odpowiadało prawdzie - SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki. W wyżej wskazanym piśmie procesowym z dnia 9.11.2017r. obwiniony wprost napisał „To właśnie na skutek podjudzania matki do konfliktów z ojcem, powódka przez pełnomocniczkę wszczęła proces rozwodowy, który zakończył się wyrokiem SO w Bydgoszczy z 19.06.2017 r. sygn. akt XC 914/17. SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki, czyli tak naprawdę na skutek jej niecnym działań, do których podjudzali ją K..”

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 12 ust. 1,

Zgodnie z art. 38 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego „Radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta.”

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że obwiniony w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017 r. będącym odpowiedzią pozwanych na pozew pisząc „SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki,...)” świadomie podał informację nieprawdziwą - wynika to wprost z w/w dokumentu będącego dowodem w sprawie k.4. Obwiniony nie zaprzeczył, że podał w w/w piśmie procesowym taką informację. Informacji powyższej obwiniony nie uzyskał od swoich klientów, bowiem obwiniony był w sprawie rozwodowej toczącej się przed SO w Bydgoszczy sygn. akt XC 914/17 pełnomocnikiem męża pokrzywdzonej J. N..

Nie można dać wiary obwinionemu i przyjąć jego wyjaśnienia, że pomyłkowo wpisał zdanie o rozwiązaniu małżeństwa z winy pokrzywdzonej, bo Sąd Rejonowy w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny prowadząc sprawę sygn. akt III RC 191/17 zażądał akt sprawy rozwodowej, przez co mógł ustalić właściwą treść wyroku rozwodowego. Przy tym należy zauważyć, że z kontekstu całego zdania zamieszczonego w piśmie procesowym z dnia 9.11.2017r. „SO rozwiązał ich małżeństwo z wyłącznej winy powódki, czyli tak naprawdę, na skutek jej nieuczynnych działań, do których podjudzali ją K..” obwiniony wskazuje, że to z powodu postępowania pokrzywdzonej I. N. doszło do rozwodu z jej winy. Zdaniem WSD nie można tu mówić o pomyłce obwinionego. Ponadto jak słusznie zauważa OSD zachowanie obwinionego cechuje brak sumienności i staranności przy wykonywaniu czynności zawodowych. Obwiniony powinien przed złożeniem pisma procesowego sprawdzić jego treść i poprawić błędy czy nieścisłości. Przedmiotowe pismo procesowe nie było obszerne, obwiniony sporządził je na 2 stronach, poprawienie więc ewentualnych pomyłek nie powinno nastroczać obwinionemu trudności.

Istotą sprawy jest fakt, że obwiniony mając pełną wiedzę o brzmieniu Wyroku rozwodowego SO w Bydgoszczy z 19.06.2017 r. sygn. akt XC 914/17, gdzie Sąd orzekł rozwód pokrzywdzonej w niniejszej sprawie I. N. i klienta obwinionego J. N. bez orzekania o winie, obwiniony w piśmie procesowym podał informację nieprawdziwą.

Zasadnie OSD orzekł, że obwiniony w sposób zawiniony nienależycie wykonywał czynności zawodowe i uchybił ślubowaniu radcowskiemu oraz zasadom kodeksu etyki zawodowej. Odnośnie również przewinienia dyscyplinarnego określonego w pkt. 4 orzeczenia Sąd I instancji oceniając przeprowadzone dowody (dowód: dokumenty k. 5 odwrot) zgodnie z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasad logicznego rozumowania właściwie ustalił, że obwiniony będąc pełnomocnikiem pozwanych w procesie toczącym się przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 sporządził pismo procesowe z dnia 9.11.2017 r. będące odpowiedzią pozwanych na wniosek o zabezpieczenie, w którym to piśmie druga strona pisma została sporządzona na już wydrukowanym innym piśmie i zawierała informację dotyczącą innego klienta i innej sprawy sądowej w tym numer jego konta i ta treść została przekreślona i opatrzona podpisem „pomyłka”.

Prawidłowo OSD wskazał, że obwiniony pozostawiając w w/w piśmie dane dotyczące innego klienta świadomie naruszył obowiązek przestrzegania tajemnicy zawodowej. Obwiniony jako radca prawny obowiązany jest przestrzegać tajemnicy zawodowej i winien sporządzać pisma starannie, pomijając wpisywanie danych innych klientów. Obwiniony, zauważywszy, że przedmiotowe pismo procesowe zawiera dane innego klienta winien je poprawić usuwając te informacje, a nie przekreślić te dane i wpisać słowo „pomyłka”.

Nie można również się zgodzić z obwinionym, że w przedmiotowej sprawie współpracował z zastępcą rzecznika dyscyplinarnego.

Pismem z dnia 20 czerwca 2018 r. radca prawny W. B. został wezwany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu do szczegółowego ustosunkowania się do wszystkich zarzutów opisanych w skardze pokrzywdzonych (k.10). Obwiniony W. B. nie ustosunkował się do opisanych zarzutów.

W dniu 12 września 2018 r. Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu wydał postanowienie o wszczęciu dochodzenia o przewinienie dyscyplinarne wobec radcy prawnego W. B., określone w art. 64 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz.U. 2017 r., poz.1870 z późn. zm.) oraz art. 6, art. 9, art. 12 ust. 1 i 3, art. 15 ust. 1 i 2, art. 38 ust. 1,3,4,5, Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (k. 12-13).

Pismem z dnia 17 września 2018 r. radca prawny W. B. został wezwany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu do stawienia się w siedzibie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu w celu przedstawienia zarzutów i złożenia wyjaśnień (k. 14). Obwiniony nie stawił się w siedzibie OIRP celem złożenia wyjaśnień.

W dniu 4 października 2018 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Poznaniu wydał postanowienie o przedstawieniu radcy prawnemu W. B. zarzutów popełnienia pięciu przewinień dyscyplinarnych skutkujących naruszeniem art. 64 ust. 1 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 z późn. zm.), art. 6, art. 9, art. 12 ust. 13, art. 15 ust. 1, art. 38 ust. 1, 3, 4 i 5, 62 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (k.24-32).

Dopiero w piśmie z dnia 24 października 2018 r. radca prawny W. B. złożył odpowiedź na przedstawione mu przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego zarzuty (k. 36-37).

Sąd Odwoławczy nie podziela więc zarzutów postawionych przez obwinionego o błędach w dokonanej przez Sąd I Instancji ocenie materiału dowodowego, co też nie doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przypisanych obwinionemu przewinień dyscyplinarnych.

Natomiast rację ma obwiniony zarzucając Sądowi I Instancji obrazę art. 6 k.p.k. i art. 170 § 3 k.p.k., a mianowicie pominięcie wniosków dowodowych obwinionego, czyli pozbawienie go możliwości obrony.

Obwiniony w piśmie z dnia 12 lutego 2019r.(k. 63 odwrót) doręczonym OSD w dniu rozprawy przed wydaniem orzeczenia złożył wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków będących jego mandatami w sprawie jako pozwanych w procesie toczącym się przed Sądem Rejonowym w Nakle nad Notecią Wydział III Rodzinny sygn. akt III RC 191/17 na okoliczność, że sporządził pismo procesowe z dnia 9.11.2017 r. będące odpowiedzią pozwanych na wniosek o zabezpieczenie i odpowiedzią na pozew zgodnie z informacjami uzyskanymi od klientów.

OSD z obrazą przepisu art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych nie ustosunkował się do wniosków dowodowych złożonych przez obwinionego W. B. w piśmie procesowym z dnia 12 lutego 2019 r., które wpłynęło do Sądu I instancji przed wydaniem orzeczenia (k. 63- 69). Zaniechanie wydania postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego stanowi zawsze rażące naruszenie art. 170 § 3 k.p.k., gdyż uniemożliwia poznanie stanowiska organu procesowego w tym zakresie. Właściwe procedowanie w kwestii wniosków dowodowych stron stanowi też bardzo ważny element materialnego prawa do obrony oraz gwarancji kontradyktoryjnej formy rzetelnego procesu (SN III KK 182/11, BPK SN 2012, nr 3, s. 18).

Zaistniałe uchybienie nie skutkuje jednak automatycznie uchYLENIEM lub zmianą zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie z dyspozycją art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych taki skutek może wywołać jedynie taka obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.

W niniejszej sprawie, okoliczności na które został zawnioskowany dowód z zeznań świadków dotyczyły 2 pierwszych przewinień dyscyplinarnych, od których obwiniony został uniewinniony przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny. Brak więc było podstaw do uchYLENIA orzeczenia.

Z uwagi na zmianę pkt a) i b) w pkt. I zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od przewinień dyscyplinarnych zaskarżonego orzeczenia zasadna była również zmiana pkt II. zaskarżonego orzeczenia uchylającego łączną kary nagany, bowiem odpadła podstawa wymierzenia kary łącznej za przewinięcia wymienione w pkt I pkt b) i pkt e) zaskarżonego orzeczenia tj. łącznej kary nagany.

O kosztach postępowania odwoławczego Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł w oparciu o art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2017. 1870) obciążając obwinionego kwotą zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.